

Milan Vrbanić

Milan Vrbanić je iz poznate gostioničarske obitelji. Završio je Gimnaziju u Karlovcu. U Zagrebu je upisao Pravni fakultet 1903., a zatim odlazi u Prag gdje apsolvira filozofiju. Vratio se u Karlovac 1908. i radio je kratko kao nastavnik u Gimnaziji. Režirao je i glumio u diletantskom kazalištu sa suprugom Ankom Stakić, kasnije poznatom glumicom. Obolio je od tuberkuloze i posljednju godinu života proveo je u sanatoriju na Sljemenu.

Čitav književni opus Milana Vrbanića obuhvaća petnaestak književnih studija i tridesetak pjesama. U časopisu "Suvremenik", 1906., objavljivao je priloge iz češke i hrvatske književnosti.

Melankoličan i duboko senzibilan, pisao je simbolističku liriku prožetu intenzivnim osjećajima tuge, bola i tragične prolaznosti.

Posmrtno je uvršten u antologiju hrvatske poezije "Hrvatska mlada lirika" (1914.) koju je sastavio Ljubo Wiesner, a u koju su uvršteni neki od najznačajnijih hrvatskih pjesnika moderne (I. Andrić, T. Ujević, J. P. Kamov).

Stanko Dvoržak pripremio je i objavio zbirku njegovih pjesama "Postumae", 1939. i monografski ga obradio u knjizi "Karlovački portreti", 1963.

Izvor teksta: Dvoržak, S. Karlovački portreti. Zagreb : IZJA, 1963.; Karlovački leksikon. Zagreb : Školska knjiga, 2008.; Izvor slike: Vrbanić, M. Postumae. Zagreb : Naklada Stanka Dvoržaka, 1939.

PJESME KASNOGA LJETA

I.

Ocvalo ljeto umorno prede
Modre niti sutona i sjete;
Kroz moju dušu nažuta jesen
Plačne strune nateže i plete.

Gdje su ti, Manon, srebreni smijesi,
I usna rujna i oči plamne?...
Svoje si bijele uplela ruke
U noći moje puste i tamne...

– Ocvalo ljeto prede tihano
Modre niti sutona i sjete;
Zašto Te nijesam ljubio više,
O moje dobro, blijedo dijete?...

II.

Obećala; grudi bijele
Dat ću tebi ko jabuke,
Kad nasluti mraz se prvi,
Kad zažute vrbe žute.

Obećala; oči moje
Čekat će te za sutona,
Kad prosvijetle zvijezde prve,
Kad zamole sjetna zvona.

Moje srce čekat će te
Usred čežnje razboljene;
Dat ću tebi ružu moju
Griješnu ružu dok ne svene.

Stalo žutjet kasno ljeto,
U srce je čemer sio,
A u tebe ništa nema,
Čemu bih se poklonio.

III.

– Slušam, gdje šute usahla vrela,
Gledam, gdje pada uvelo lišće,
Duša mi plače cvijelom selica ptica;
O proljeće moje, o mladosti moja,
o moja Manon!

– Osjećam cjelov matere svoje,
što mi ga tisnu na djetinje čelo
Strahom i boli rad teškijeh bura;
O proljeće moje, o mladosti moja,
o moja Manon!

– Zašto je sunce pošlo na zapad,
Kad jutro još moja procvala nijesu?
Zašto su poljane sazrijele spleenom;
O proljeće moje, o mladosti moja,
o moja Manon!

Izvor teksta pjesme: Vrbanić, M. Posthumae, Naklada Stanka Dvoržaka, Zagreb 1939., Pjesme kasnog ljeta, str. 22, 23